Pregaria.cat

Entrada

Alegria sostenible

Aquell deixeble amb el pas dels anys era l'abat del monestir. Un pare estimat pels seus monjos, prudent, receptiu i pacificador. El consideraven un home de Déu. No és pas que destaqués per motius extraordinaris; més aviat l'extraordinari era la normalitat en què vivia, escoltava i feia les coses.

En el monestir hi havia una zona dedicada als monjos grans i malalts. Tenien atencions adequades a la seva situació, i intentaven de viure l'etapa final de la vida amb esperança, resignació i saviesa. Allí estava el que havia sigut en altres temps el mestre del deixeble, el mestre de l'actual abat.

L'abat amb molta freqüència passava hores visitant els monjos ancians. Per a ell era una forma d'aprendre, de practicar aquella hospitalitat tan recomanada en la regla, i fer realitat l'amor del Senyor que sentia en el més profund del cor.

Aquella tarda havia anat a visitar aquell estimat i venerable mestre que l'havia rebut en el monestir ja feia una colla d'anys. Ell estava assegut en una butaca i l'abat en una cadira. El monjo vell i el monjo en edat madura, el que estava preparant la marxa i el que tenia cura de la vida de la comunitat, l'experiència i el dinamisme, però sobretot el mestre i el deixeble, que ara era mestre.

- Digueu-me, pare, com és la vostra pregària ?

- Es fa difícil d'explicar....no és com abans quan tenia la ment desvetllada i els sentiments i les sensacions eren molt vives. Mireu, podríem dir que d'alguna manera estic visquent el que viuré quan hagi fet el traspàs al Senyor, ara ho tinc ja com a penyora, més encara un avançament, un tast. Pregar és ja gaudir del goig definitiu. És romandre amb Déu. (llarg silenci)

.- Gràcies, pare.

Evangeli de Sant Joan 15,11- 17.